

[Justitsministeren.]

fattelse ser sig tvunget til at foretage ulovlige svangerskabsafbrydelser ofte under lidet betryggende forhold, som indebærer en risiko for deres helbred.

Ved udformningen af den lovgivning, der skal gælde i årene fremover, må det derfor tilstræbes, at der åbnes mulighed for, at alle kvinder, hvis forhold er af en sådan art, at der efter den almindelige opfattelse er et rimeligt behov, et rimeligt grundlag, for at de kan få deres svangerskab afbrudt, også kan få adgang dertil. Det er ud fra disse vurderinger, jeg har fundet det rigtigt at foresætte det foreliggende lovforslag, som efter min mening opfylder de krav, man i dag må stille til en lovgivning på dette område.

Lis Møller: Tilhængere af fri abort taler lidt patetisk om, at kvinden og hun alene har ansvaret for sin egen krop. Jeg vil egentlig gerne spørge, om det ansvar ikke gælder, når hun går i seng med en mand. Hvorfor gør man aldrig ansvaret gældende dér? Dér har hun da også rådighed over sin egen krop.

Abortundersøgelsen, som er offentliggjort i seksualoplysningsudvalgets betænkning, viser, at af de 304 aborterende kvinder indlagt på københavnske hospitaler havde 67 pct. ikke brugt nogen form for antikonception. De fleste sagde, at glemsomhed, sjuakeri eller tankeløshed var årsagen til, at de ikke anvendte præventive midler. Bl. a. sådanne oplysninger får mig til at nære ængstelse for, at abort i praksis vil blive anvendt som antikonceptionelt middel, og det har jeg sagt før, at det mener jeg ikke kvinderne kan være tjent med.

Byggeaktiviteten er større end nogen sinde tidligere i november måned, arbejdsløsheden inden for byggefagene er lavere end nogen sinde tidligere i november måned. Vi er altså godt på vej med byggeriet, men der er langt igen, før målet er nået, og jeg mener stadig, som jeg sagde sidste gang, at regeringen først og fremmest vil blive bedømt

på, om den evnede at løse boligproblemet; den forrige regering gjorde det jo ikke.

Jeg kender udmærket, fru Hanne Reintoft, den ringe dækningsprocent af børneinstitutioner i kommunerne, men konservative, venstre- og socialdemokratiske kommuner har ikke noget som helst at lade hinanden høre i den retning; den ene er ikke bedre end den anden. Hvis fru Hanne Reintoft havde hørt efter, hvad jeg sagde, ville hun også have hørt, at jeg netop sagde, at det er forkert, at boligforhold, mangel på børneinstitutioner, dårlig økonomi på grund af dårlig eller slet ingen uddannelse skal være årsag til svangerskabsafbrydelse. Og jeg sagde, at når samfundet ikke har opfyldt de forpligtelser, som man lovede at opfylde, da den nugældende lov blev vedtaget i 1956, så indser jeg vel, at dette ikke kan blive ved med at gå ud over kvinderne. Jeg håber også, fru Hanne Reintoft lagde mærke til, at jeg sagde, at liberalisering af svangerskabsloven ikke må blive en hovedpude for regeringen, sådan at forholdene ikke bliver forbedret, så kvinderne ikke længere behøver at ønske svangerskabsafbrydelse.

Jeg tror fortsat, at den almene retsopfattelse stadig bygger på det hidtidige synspunkt, at der må finde en afvejning sted af hensynet til det ufødte barn med dets muligheder og hensynet til den moder, der skal bære og føde barnet.

Eva Ree: Jeg er lidt ked af, at spørgsmålet om adoption er kommet med ind i drøftelsen her i dag både fra fru Lis Møllers og fra justitsministerens side. Så vidt jeg husker, er der i svangerskabsudvalgets betænkning gengivet en henvendelse fra Dansk psykiatrisk Selskab. I den anfører man, at man i almindelighed må anse bortadoption for mere belastende end afbrydelse af svangerskab. Så det er nok et spørgsmål, der må opklares lidt nærmere, før vi blot antyder muligheder for ægtepar, der ser hen til at kunne adoptere et barn — vi ved jo alle sammen, at ekspektancelisten er meget lang.